

”נעים להכיר”

מדור להכרות עם אנשי דביר

(מוזמנים לפנות ולהצטרף לכתבות המדור)

והפעם :
נעים להכיר את
אבי איפוגן

נעים להכיר: אבי איפרגן

בגיל 15 הצטרפתי לשומר הצעיר שזה היה אנטי-תזה לחינוך שקבלתי, אבל אני כבר אז חשבתי והוכחתי שאפשר גם וגם.

מקלחת אמיתית רק ביום שישי.

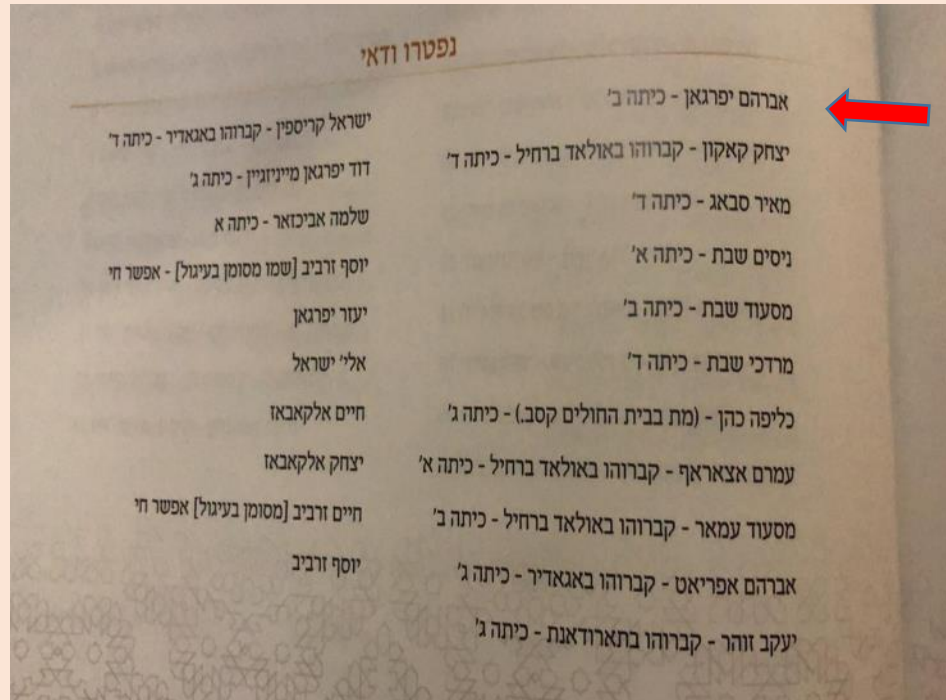
כנערים בדימונה ידענו והבנו מה זה להיות בבית כנסת ואחר כך ללכת לפעולה בשומר הצעיר

הבנתי את העניין וזהו: האנשים כולם בלי יוצאים מהכלל יקרים לי וחשובים לי במידה שווה שומר כיפור או לא אינו מדד לאהוב אדם זה או אחר.

התחלתי להיות גרופי של האיש היקר הזה.

העיר אגדיר שבמרוקו – זוכרים ?

נולדתי ב 5 - לינואר 1960 בעיר אגדיר שבמרוקו
שמי שונה בעקבות מותו של אחי שנהרג ברעידת האדמה הוא ועוד כמה בני משפחה נוספים.

בשנת 1954 הורי ניסו לעלות ארצה ונתפסו בגלל הלשנה . חלק מדודי הצליחו.

כחודש לאחר האסון עלתה משפחתי ארצה.

כשהגענו ארצה שלחו אותנו למושב "שוקדה" אבל אחי הגדול שהיה בקשר עם דודי שהיה כבר "ותיק" בארץ בחמש שנים, דאג שנעבור לדימונה.

בדימונה גרנו בבית קטן של 65 מטר.

היום אני יודע שהוא היה ממש קטן, אבל אז לא הפריע לי ולא הרגשתי בכך, למרות שעד כיתה ו' ישננו אני ואחי ראש זנב (לך תסביר לצעירים מה זה).

אבי עבד בקק"ל ואמי בעבודת בית. היינו שמונה נפשות בבית ה"קטן" אבל הייתה לי ילדות נפלאה! מעולם לא הרגשתי שחסר לי משהו (אולי כי לא היה).

אחיי הגדולים ואחיותיי שמעו הרבה מוזיקה עברית. כל מה שרץ אז ברדיו ומשמם בטח צמחה אהבתי למוזיקה בכלל, וישראלית בפרט. מאוחר יותר, נכנסו תקליטים בלועזית: דון מקלין, סיימון וגרפונקל, החיפושיות וזה התפתח והמשיך לפי צווי האופנה.

כל זה לא הפריע להרמוניה המשפחתית והדתית להתנהל.

היינו בית מאוד דתי אבל לא כופה!

אבי שהיה יחד עם אחיו ועוד כמה מבוגרים (שנראו אז כולם כמו המשיח, זקנים עטויים גלביה לבנה והיו מדי פעם יושבים ולומדים יחד לאור נרות).

לימים הבנתי שהם למדו את תורת הנסתר "קבלה". זה סיקרן אותי מאוד, אבל כל פעם שניסיתי להתקרב הספיק המבט של אבא או הדוד והייתי עף משם.

כמו שציינתי הבית היה מאוד דתי אבל לא במושגים של היום. הייתה אוירה נינוחה, משהו רוגע כאילו טבעי שמראה שכך צריך להתנהל.

הכי כייף הייתה השבת. אי אפשר לתאר שבת בשנות השישים במעברה בדימונה. פשוט חוויה.

זה ללכת לאפות לחם בפרינה (טבון), זה לדאוג שהחמין נכנס לשם עם סימון של המשפחה וכמובן המקלחת. קשה להבין, אבל התקלחנו רק בשישי. בשאר הימים כל יום רגליים, ידיים, פנים.

אבל מקלחת אמיתית רק ביום שישי.

בבית כנסת, שהיה חובה לבוא, תפילות ופיוטים.
בקיצור היה כייף של ילדות, שמחה ומאושרת ובלי
טלביזיה ופלפון רק רדיו ענק.
לימים הצטרפו פטיפון ומשחקי רחוב .
בגיל 15 הצטרפתי לשומר הצעיר שזה היה אנטי-תזה
לחינוך שקבלתי, אבל אני כבר אז חשבתי והוכחתי
שאפשר גם וגם.
לא רק אני יחד איתי היו כעשרים נערים, שרובם ידעו
והבינו מה זה להיות בבית כנסת ואחר כך ללכת
לפעולה בשומר הצעיר .

בגיל 16 בערך שמעתי שיר ברדיו, אני זוכר עד היום שהקשבתי לראיון בגלי צה"ל עם אדם שקראו לו : מאיר אריאל .

ואז אני שומע. את השיר, "תקווה" – (לא ההמנון הלאומי) .

ומרגע זה - נתפסתי !

פתאום כול שאר הזמרים שהייתי מעריץ ורץ לקנות תקליטים שלהם נעלמו .
(אריק איינשטיין, שלום חנוך, כוורת, אושיק לוי ועוד רבים וטובים).

התחלתי להיות גרופי של האיש היקר הזה.

ובל נשכח שאז בשנים ההן, מי שהעריץ את מאיר נחשב בלשון המעטה "קוקו".
אבל זה לא הסוף, כשגויסנו לצה"ל, להפתעתי, במחלקה שלנו היו חבר'ה ממשמרות,
שהיה הקבוץ של מאיר אריאל. בשביל חייל צעיר כמוני, זו הייתה מתנה .

זכיתי דרכם להכיר יותר את מאיר.

מיותר לציין שמאיר לא הרבה להופיע. גם כשיצא עם המופע "מסע הבחירות" עם קוטנר,
מיקי שביב ויהודה עדר (מתמוז), ועוד מוכשרים. וילד צעיר בשם : רע מוכיח,

לימים המתופף של זקני צפת.

המון אנשים ראו במאיר עוף מוזר, עם מילים מוזרות עד כדי פליאה. אבל אני שהייתי
מכור לאדם היקר הזה : ינקתי בצימאון כל משפט ושיר שכתב.

(לכלב שלי קראתי בשם ארול)

דממה מקצה אל קצה
הכל סקרנים כבר לדעת
פתאום פן יפצה קול יוצא
או אז ברבים היא נודעת
תתארו לכם.

אז מה אני צריך...

קבענו פגישה בסיבוב
היא באה לשם עם אנדריאו
גנב לי את כל הליבוב
המתנמנם באבריה
תתארו לכם.

חזרתי לבלומה עייף
או אז בדמעות באה תקווה
בקשה שאגיש לה כתף
וזה לנו לילה שלישי כבר
תתארו לכם.

כך שטה ספינה אין חושד
אך יש מתקתק בה למטה
שעון שהצמידו לו שד
כך תקווה שטה לה שטה
תתארו לכם.

אז מה אני צריך את כל הלירות
הזאת

עם כל הסמליות שבינה לבינה
וכמה זמן יכול נואף פשוט להתחזות
אני חוזר לבלומה לילדים לשכנה.

אשר עוד עונה לשם תקווה
תתארו לכם.

תקווה / מילים ולחן: מאיר אריאל

לים היא נותנת לי לא
וזה לנו קיץ שלישי כבר
לשמש לחול רק לי לא
והיא עוד עונה לשם תקווה
תתארו לכם.

ויש לה אנדריאו אחד
חתול שמצאה בקפריסין
כבר שבע פתה גם שחד
אך הוא לא רעיל הוא קפריסי
תתארו לכם.

הפיקניק בראש הניקרה
בלילה מלא של ראש חודש
לרוח היא כה התמכרה
כאילו היה רוח קודש
תתארו לכם.

אז מה אני צריך את כל הלירות הזאת
עם כל הסימליות אשר בינה לבינה
וכמה זמן יכול נואף פשוט להתחזות
אני חוזר לבלומה לילדים לשכנה.

גופה זה חלקת מכרזים
מופלאת גמישותה בין קוויה
שכמה מהם מופרזים
כמו מספר מאהביה
תתארו לכם.

הנה היא גבוהה ורזה
ופעם היא חץ ופעם קשת
חולמת להיות הכרזה
או איזו ספינה ממוקשת
תתארו לכם.

לצערי ב-18 ליולי 99 הלך לעולמו האיש היקר הזה.
למותר לציין שהייתי עצוב מאוד.

לימים התחלו המופעים לזכרו ויצרתי קשר עם תרצה אריאל.
כך, עד היום אני מקפיד להגיע לכל המופעים ואני שמח שילדי וגם
כמה מבני דביר נדבקו בחיידק שנקרא מאיר אריאל - ואוסיף זצ"ל!

תרצה אריאל שי, זהר ואני.

על משפחתי

שי באתיופיה עזרה באוניברסיטה
לסטודנטים בחקלאות

נעה בשביל ישראל

נעבור ליקרים לי מכול

יעל, שי, נעה, זהר. את יעל הכרתי בצבא במהלך מלחמת לבנון (של"ג). נודע לי שאחיין שלי נהרג ואז המשפחה לחצה עלי לצאת מלבנון. במקום לבנון, הצבו אותי מ"כ בהאחזות "ציבעון", שם הכרתי את יעל. לימים, יעל הצטרפה אלי לדביר.

בשנת 86 נולדה שי בכורתי. הילדה המקסימה והמיוחדת שכבר בגיל שלוש, ידעה לצייר את מה שאבא שלה בגיל 50 לא ידע. שי נשואה לשאולי באושר וגרים ברמת צבי שי שלי, בעלת תואר ראשון במדעי הים, ושני מדעי הצמח, וכמובן ציירת מעולה (שווה להציץ באתר שלה).

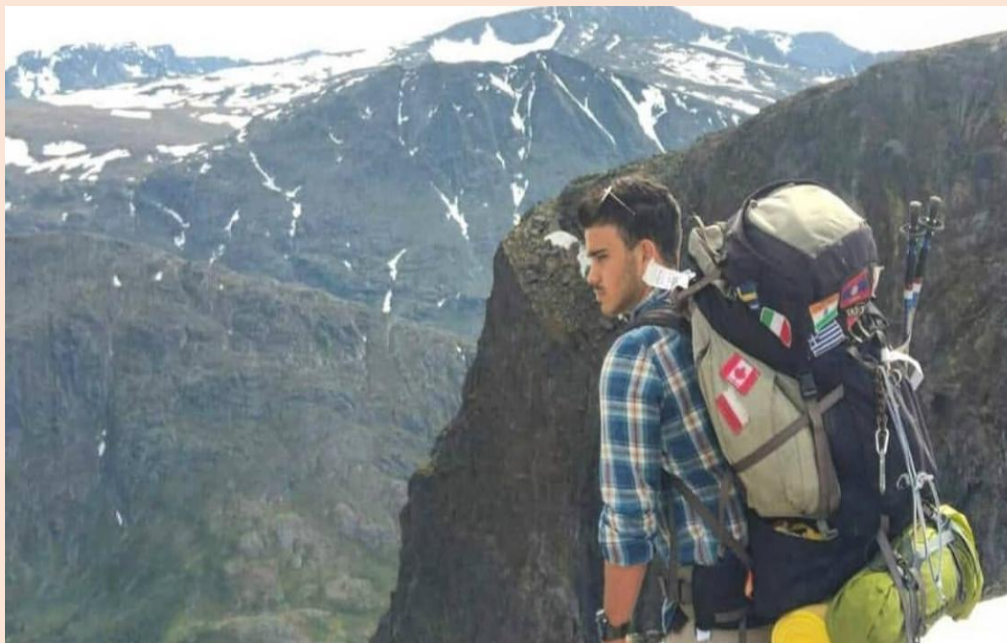
אל תדברו אתה על בגדים ומותרות ואוי ואבוי אם תאכלו עם כלים חד פעמיים. בקיצור, שומרת על העולם. אל ציוריה של שי :

<https://www.flickr.com/photos/142493055@N03?fbclid=IwAR1Lxl2TS3Uh1LJtmqrZmxXpVieTKx8d7ulHjvR1F7fUweucqo2E5AwKQhc>

לאחר 4 שנים הגיעה נעה, מנוע משופר טורבו קטלני וחיוך שכובש את כול הסובבים. נעה, תואר ראשון בניהול וישוב סכסוכים וכרגע לימודי טיפול באמצעות סדנאות שטח. גם נעה וגם שי זהר, עשו את שביל ישראל ואנו ההורים מדי פעם צעדנו איתם (קצת) ובשנת אלפיים הגיע בן הזקונים. ילד יפה וחכם. בקיצור, שילוב של שי ונעה.

זהר, אחרון חביב, בגיל 16 בחופש הגדול החליט גם אני רוצה שביל ישראל ומי מתנדב? אבא! וכך מצאנו את עצמנו אני וכבודו בחום של יולי חוצים את הארץ (לא את כולה...) כי בכול זאת צריך לחזור לעבוד. אבל בטוחני שנשלים. שנה לאחר מכן, לנער יש תכנית לטראק בנורבגיה. ניסיתי ואמרתי: קר, הרים ולא עזר... וכך מצאתי את עצמי בגיל 58 עם מוצילה על הגב מטפס על הרים בנורבגיה וישן בשק שינה כשבחוץ קרררררררר. אבל הלב, אוי הלב, רחב וגאה בילד. ממליץ בחום לכולם קשה אבל שווה כל מטר. זהר התנדב בשנת שרות במכינת ירוחם וכיום משרת בצנחנים.

כמובן אחרונה חביבה יעלי שלי, האישה שתומכת ודוחפת ונותנת עצה טובה לי ולהם.

כשהגענו לדביר, ידעתי שזה קיבוץ חילוני - ולא ידעתי עד כמה. אבל מהר מאוד הבנתי שאני חייב למצוא את "הנתיב" הנכון להשתלב במרחב הזה. וכך היה. התנהלתי רגיל בהחלט ושמרתי על אורח חיים. וזאת מבלי לפגוע באף אחד מהסובבים אותי.

ההלם שהכי היה קשה לי לקבל, היה יום כיפור. כשבאו אלי מהסידור עבודה ושאלו: "האם אתה לוקח חופש? לא הבנתי מה השאלה."

"זה כיפור לא כולם בחופש? שאלתי"

וסדרן העבודה מעיף מבט כזה כאילו: "איפה אתה חי".

לא רק אני הגבתי כך רוב החבר'ה מדימונה לא הבינו את המשמעות.

זה יהיה יומרני להגיד שבשמונים ושלוש חשבתי להישאר בדביר. אבל אז חשבתי שבמקום כזה אני לא יכול להישאר.

הייתי ממש עצוב. (זו ההרגשה והמילה הנכונה שהרגשתי אז).

עצוב ושבור שביום הכי קדוש (כמובן לא הכרתי וחשבתי משהו אחר) יש אנשים שפשוט לא סופרים אותו.

אבל מאז זרמו הרבה מים... ולפני שחשבתי להתמסר להפקת יום כיפור בדביר, הבנתי את העניין, וזהו.

" האנשים כולם בלי יוצאים מהכלל כיפור או לא כיפור יקרים לי וחשובים לי במידה שווה. שומר כיפור או לא אינו מדד לאהוב אדם זה או אחר".

כך חונכתי וכך אני ויעל מחנכים לא שופטים אף אדם. קטונתי!!!
יום אחד כחודש לפני כיפור ניגש אלי בחור צעיר בשם יגאל דויד, ספק שואל ספק אומר: "שמעתי שניסת לעשות בית כנסת פה" השבתי: "כן היה נסיון כזה".
"מה מביא אותך לשאול" שאלתי חזרה.
ואז הוא אומר לי: "אולי נארגן תפילה לכיפור פה?"
חשתי הלם, פליאה, בלבול, ואמרתי: "תשמע לא חושב החברים לא בעניין בעקבות ההצבעה להקים בית תפילה".
"לא אל דאגה" אמר: "אני אטפל בעניין עם..." לא זוכר מי מה.
"אתה תגיע לנתח, אנחנו נכין את חדר הניתוח ואת החולה". אמר במילים אלה.
תשאלו אותנו באלה המילים - ואני זוכר עד היום.
כמובן שהשבתי "בהצלחה".
"אבל יש לי תנאים אמרתי". "מה?" שאלו אותי. "אנחנו לא מחנכים אף אחד לא אני וכמובן לא אתם. לא מעירים על לבוש, כיפה, טלית וכו. כולם מוזמנים. אין להוכיח אף חבר על הופעתו החיצונית או על הערות בגנות הבית כנסת". זה היה תנאי בל יעבור. כולם שווים בעינינו כך סוכם וכך היה.
ואני שמח שחברי לארגון דויד ומשאלה עומדים על המשמרת בעניין הנ"ל. מאוד חששתי בתחילה, איך ומה.
יהיה מניין? מי יעזור? פחדתי ממש. בשבילי כיפור זה יום כבוד, אחריות ענקית להוביל ציבור, ולא משנה אם עשרה או מאה משתתפים.
פחדתי מקדושת היום ממש.
ואז "כול נדרי" הראשון שנשמע בדבר זה היה עוצמתי ומרעיד, מפחיד ומרגש. איך אומרים לכהן גדול אחרי יום כיפור "ויום טוב היה עושה לאוהביו בשעה שיצא מין הקודש". כך אני מרגיש בדבר לאחר שאני מסיים את התפילה בנעילה.
לימים הוספנו אני וחברי (דויד ומשאלה) כמה מזמורים לתפילה. "ונתנה תוקף" של רבי אמנון ממגנצא ולחן של רוזנבלום. וגם את "אבינו מלכנו" אבל את הפצצה אני הטלתי על חברי לארגון לפני שנתיים. אמרתי להם: "אני רוצה להוסיף את- לו יהי - של נעמי שמר".
אמרתי, "יום כיפור הוא יום קדוש לעם שלנו וגם יום זיכרון בגלל אותה מלחמה ארוכה".
"מה הקשר" שאלו?
"יש קשר אמרתי". "ונתנה תוקף" הולחן בגלל 11 בנים של בית השיטה ואנחנו נוסיף את השיר האופטמי הזה.
בסוף התפילה, ממש לפני תרועת השופר כל הקהל עומד ושר "עוד יש מפרש לבן באופק מול ענן שחור כהה כול שנבקש לו יהי" וכך היה. אנשים הזילו דמעה והתרגשות עצומה. וכן אפשר להגיד שבבית התפילה בקיבוץ דביר - לראשונה נעמי שמר בסידור.

ואיך זה לנהל את יום כיפור?

לנהל את יום כיפור זה מתחיל כשבועיים לפני.
ישיבה עם דוידי ומשאלה.

לוגסטיקה :

1. מקום

2. ציוד (שמוליק)

3. ספרי תורה

4. והרבה רצון טוב !

5. עוברים על הכול כולל על התפילה שאין תקלות. זו תפילה קשה וארוכה מאוד ובל
נשכח שזה יום צום . אבל בסך הכל אשרני שזכיתי אני וחברי והקהל הקדוש (כך אני
מברך אותם) לנהל תפילה ביום כיפור בקיבוץ שלי.

עניין לימוד הבר מצווה בדביר הגיע אלי די במקרה. זה התחיל בעומר של אפי וקוזאק הם פנו לדעת היכן אפשר ללמד את עומר ואז החלטתי שאני אלמד. בעצם עומר הוא הראשון בדביר אבל כבר בדימונה לימדתי שני נערים בהיותי תלמיד י"א. וכך זה נמשך... עד היום אפשר למנות עשרות ילדים שלמדו אצלי לבר המצווה.

אני נהנה ללמד כך זה נותן לי זמן איכות - (קובע עיתים לתורה). ואתה רואה נער שאין לו מושג בעניין, מצליח בסופו של יום לקרוא בספר התורה. זה לא קל (אין ניקוד בספר התורה). לכן זה קשה ואני שמח שהם מצליחים. חשוב לי שידעו שאני עושה זאת כתרומה אישית לנערים ללא מחיר. מזמין את הנערים בני המצווה בכל לב.

עצוב לי לראות שמקום שאמור לכבד את יקרינו החברים הוותיקים שבנו ותרמו חלקת המקום האחרונה שלהם לא מכבדת וזה בלשון המעטה.

לפני שנה לערך פנתה אלי גליה (מזכירת הקיבוץ) בעניין בית הקברות. עניתי שיש הרבה עבודה והשקעות כספיות. חשוב לציין שגליה נרתמה לעניין וגם היא ראתה מה שכולם ראינו, בית קברות מוזנח ומלוכלך. עצוב לי היה לראות שמקום שאמור לכבד את יקרינו החברים הוותיקים שבנו ותרמו חלקת המקום האחרונה שלהם לא מכבדת - וזה בלשון המעטה. לכן נרתמתי למשימה ויחד עם גליה בנינו תכנית (שעדיין לא סיימנו) ובעזרת קוזאק והצוות שלו הצלחנו לשפר את בית הקברות. כולי תקווה שנצליח עוד השנה לסיים את מה שתכננו.

עוד ציור של שי
שממחיש את האהבה
שלה לסביבה.
הציור צוייר בזמן
השרפות באמזונס שימו
להשתקפות בעדשות

מתוך אוסף ציוריה של שי איפאגן

שבת שלום !

יום שישי 01 נובמבר 2019